

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 148/2020-70

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. marca 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Bartoš, s. r. o., Martina Granca 3, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Peter Bartoš, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 43 Ek 1206/2018 zo 4. júna 2019 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] [REDACTED] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 43 Ek 1206/2018 zo 4. júna 2019 p o r u š e n é b o l i .

2. Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 43 Ek 1206/2018 zo 4. júna 2019 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Banská Bystrica je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 640,65 eur (slovom šesťstoštyridsať eur a šesťdesiatpäť centov) na účet Advokátskej kancelárie JUDr. Peter Bartoš, s. r. o., Martina Granca 3, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia a priebeh konania po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uznesením č. k. III. ÚS 148/2020-32 z 15. apríla 2020 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 43 Ek 1206/2018 zo 4. júna 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľka ako oprávnená v exekučnom konaní sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným okresnému súdu 10. augusta 2018 domáhala proti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „povinná“) vymoženia pohľadávky priznanej nespotrebitel'ským rozhodcovským rozsudkom sp. zn. RD 154/2017 z 24. augusta 2017 (ďalej len „exekučný titul“), ktorý nadobudol právoplatnosť

a vykonateľnosť 17. septembra 2017. Okresný súd uznesením sp. zn. 43 Ek 1206/2018 z 21. septembra 2018 vydaným vyšším súdnym úradníkom návrh sťažovateľky na vykonanie exekúcie zamietol. O sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka rozhodol sudca okresného súdu napadnutým uznesením, ktorým jej sťažnosť zamietol.

3. Sťažovateľka považuje napadnuté uznesenie za arbitrárne a svojvoľné z dôvodu nesprávneho vyhodnotenia skutkového stavu, nesprávneho právneho posúdenia veci, nevysporiadania sa s existenciou rozhodcovskej zmluvy a prekročenia právomoci exekučného súdu. V odôvodnení ústavnej sťažnosti argumentuje, že neexistoval žiadny zákonný dôvod na zamietnutie jej návrhu na vykonanie exekúcie, exekučný titul nebol kauzálne príslušným súdom zrušený ani nebola právoplatne odložená jeho vykonateľnosť. Predmetom rozhodcovského konania bol nárok na náhradu škody proti bývalému konateľovi spoločnosti dlžníka podľa § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka v situácii, keď si veriteľ nedokáže vymôcť svoju pohľadávku z majetku spoločnosti dlžníka. Rozhodcovské konanie prebiehalo podľa § 3 ods. 2 v spojení s § 1 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“). Rozhodcovskému konaniu sp. zn. RD 154/2017 predchádzalo rozhodcovské konanie proti spoločnosti dlžníka, ktoré skončilo vydaním rozhodcovského rozsudku sp. zn. RD 13/2017 z 24. februára 2017, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 10. marca 2017. Keďže povinná ako konateľka spoločnosti dlžníka úmyselne uviedla spoločnosť do úpadku, vzniklo sťažovateľke ako veriteľovi zákonné právo podať proti povinnej žalobu o náhradu škody na rovnaký rozhodcovský súd. Predmetom rozhodcovského konania sp. zn. RD 154/2017 už preto nebolo dokazovanie rozhodcovskej zmluvy, keďže táto otázka už bola právoplatne rozhodnutá (*res iudicata*) v rozhodcovskom konaní sp. zn. RD 13/2017. Predmetom rozhodcovského konania bolo len dokazovanie toho, či povinná ako konateľka spoločnosti dlžníka konala alebo nekonala s odbornou starostlivosťou a či spôsobila škodu.

4. Sťažovateľka uvádza, že okresný súd uznesením z 21. septembra 2018 zamietol jej návrh na vykonanie exekúcie aj „*napriek absencii akýchkoľvek zákonných a procesných dôvodov*“, pričom obdobnú právnu a skutkovú situáciu posúdil okresný súd, prípadne

kauzálne príslušný Okresný súd Bratislava V a odvolací Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) odlišne. Napadnuté uznesenie okresného súdu považuje sťažovateľka za „reštriktívne a nesprávne rozhodnutie“ a ďalej argumentuje: „Ako ukážka pochybenia exekučného súdu je ďalej citovaný Nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 300/2018-54 z 05. 09. 2018. Sťažovateľ ďalej uvádza citácie z odbornej publikácie autorov novely zákona o rozhodcovskom konaní profesora Števčeka a kolektív.“

5. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti zhrnula právne závery, ktoré vyplývajú z napadnutého uznesenia okresného súdu a ktoré nepovažuje za správne. Podľa nej tieto závery odporujú právnym názorom, ktoré vyplývajú zo zaužívanej aplikačnej praxe a sú z časti založené na starších súdnych rozhodnutiach pred rokom 2015, ktoré nereflektujú aktuálny právny stav, t. j. príslušnú zmenu zákona o rozhodcovskom konaní a tiež zmenu zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) účinnú od 1. apríla 2017. Podľa slov sťažovateľky „hypotézy exekučného súdu nerešpektujú kogentné znenie § 35 a § 44 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z., podľa ktorého má rozhodcovský rozsudok rovnaké účinky ako rozsudok všeobecného súdu a je bez ďalšieho exekučným titulom“.

6. Sťažovateľka sa domnieva, že splnila všetky zákonné podmienky pre povolenie exekúcie, napriek tomu okresný súd jej návrh zamietol bez toho, aby uviedol nejaký zákonný a preskúmateľný dôvod. Odôvodnenie napadnutého uznesenia je nepreskúmateľné, odporuje platným právnym predpisom – ustanoveniam zákona o rozhodcovskom konaní a Exekučnému poriadku, preto ním podľa sťažovateľky došlo k porušeniu označených práv podľa ústavy a dohovoru. Sťažovateľka tvrdí, že okresný súd svojvoľne „vykonal meritórny prieskum exekučného titulu v exekučnom konaní a skúmal právomoc rozhodcovského súdu v nespotrebitel'skom rozhodcovskom rozsudku, čím exekučný súd prekročil svoju právomoc, nakoľko k tomu nie je súdom príslušným a takýto prieskum vykonal nezákonný sudca“.

7. Podľa sťažovateľky okresný súd si nesprávne vykladá pojem „preskúmavanie exekučného titulu“, ktorým je nespotrebitel'ský rozhodcovský rozsudok. Z § 6 zákona o rozhodcovskom konaní vyplýva oprávnenie exekučného súdu posudzovať iba okolnosti

spôsobilosti byť rozhodcom. Posudzovanie právomoci orgánu, ktorý vydal nespotrebitel'ské rozhodcovské rozhodnutie, nad rozsah § 6 zákona o rozhodcovskom konaní je neprípustné. Sťažovateľka tvrdí, že od 1. januára 2015 exekučný súd nemá právomoc preskúmať právomoc rozhodcovského súdu a existenciu rozhodcovskej zmluvy pri nespotrebitel'ských rozhodcovských konaniach.

8. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uvádza početnú judikatúru krajského súdu, Okresného súdu Bratislava V, samotného okresného súdu a tiež iných exekučných súdov, v ktorých tieto súdy obdobnú právnu vec posúdili odlišne. Osobitne poukazuje na uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 1/2018 a na jeho nález sp. zn. II. ÚS 300/2018. Z týchto rozhodnutí obsiahlo cituje právne vety, ktoré podľa sťažovateľky preukazujú (ak ich účastníci sú konatelia spoločností dlžníka), *„že rozhodcovský súd má právo konať a rozhodovať voči štatutárovi spoločnosti dlžníka o náhradu škody podľa § 135a ods. 5 resp. § 194 ods. 9 Obchodného zákonníka ako inú zmenu v osobe dlžníka podľa § 3 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. vo vzťahu, na ktorý sa vzťahuje rozhodcovská zmluva. Rozhodcovská zmluva je vždy uzavretá medzi veriteľom a spoločnosťou dlžníka a konateľ dlžníka k nej pristupuje priamo zo zákona. Je to univerzálna zodpovednosť štatutára za svoje konanie.*

... Rozhodcovský súd má právomoc konať a rozhodovať voči štatutárovi spoločnosti dlžníka podľa § 135a ods. 5 a § 194 ods. 9 Obchodného zákonníka a podľa § 3 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z.

V zmysle novely zákona č. 244/2002 Z. z. prišlo k širokej interpretácii subjektov, ktoré sú dotknuté nespotrebitel'skou rozhodcovskou zmluvou - doložkou, pričom uplatňovanie náhrady škody voči štatutárovi spoločnosti dlžníka je jedným z uvedených interpretácií § 3 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. Táto interpretácia je ustálená aj v rozhodovacej praxi kauzálneho Okresného súdu Bratislava V a Krajského súdu v Bratislave.“

9. Sťažovateľka v závere poukazuje na štúdiu vypracovanú pre Európsky parlament porovnávajúcu arbitrážnu legislatívu a prax členských štátov Európskej únie a Švajčiarska. Vychádzajúc z výsledkov predmetnej štúdie, zákonodarca *„prijal pre slovenský právny systém ako základ nespotrebitel'ského rozhodcovského konania text Modelového zákona EÚ*

UNCITRAL a princíp procesnej aplikácie podľa nemeckého systému nespotrebitel'ského rozhodcovského konania. Takýto systém od 01. 01. 2015 platí aj na Slovensku. Rozhodcovská zmluva už nemusí byť podpísaná. Môže vzniknúť aj odkazom na akýkoľvek dokument, kde je rozhodcovská doložka obsiahnutá. Tiež ako iná zmena v osobe dlžníka a veriteľa. Rozhodcovská zmluva sa môže platne uzatvoriť aj vo vzájomne vymenenej korešpondencii. Právomoc rozhodcovského súdu v nespotrebitel'skom rozhodcovskom konaní medzi žalobcom a žalovaným vzniká množstvom rôznych spôsobov, vrátane jej vzniku podľa procesnej situácie v samotnom rozhodcovskom konaní.“

10. V petite ústavnej sťažnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom rozhodol o porušení jej v záhlaví označených práv postupom a napadnutým uznesením okresného súdu, aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a priznal sťažovateľke náhradu trov konania.

11. K prijatej sťažnosti sa vyjadril podpredseda okresného súdu listom sp. zn. Spr 4039/20 z 27. mája 2020, v ktorom skonštatoval, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s argumentáciou uvedenou v napadnutom uznesení a so stanoviskom zákonného sudcu, v ktorom sa najmä uvádza:

«Myslím si, že uvedené uznesenie bolo riadne odôvodnené zodpovedajúce požiadavkám stanovených v § 220 ods. 2 CSP a zásade riadneho a presvedčivého odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

... Exekučný súd pri vydávaní napadnutého uznesenia postupoval v zmysle ustálenej judikatúry s tým, že nemusel a ani nedal odpovedať na každú námietku alebo argument uvedený v sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, ale len na tie, ktoré sú právne, skutkovo i dôkazne relevantné. Tieto otázky exekučný súd vyabstrahoval zo sťažnosti sťažovateľa do jednotlivých odsekov odôvodnenia napadnutého súdneho rozhodnutia pričom podľa svojho názoru podal na tieto otázky dostatočné, racionálne a presvedčivé odpovede (body 19 až 25 odôvodnenia). Musím skonštatovať, že sťažovateľ konštatuje nepreskúmateľnosť uvedeného uznesenia, avšak nijakým spôsobom ju nešpecifikuje v čom táto nepreskúmateľnosť spočíva (či nedostatočnosti argumentácie, v nelogických záveroch, či sa v uznesení dospelo k takým záverom, ku ktorým súd objektívne nemohol dôjsť a podobne.). Z vyššie uvedených dôvodov považuje sudca v tejto časti

ústavnú sťažnosť za nedôvodnú. Uvedené skonštatoval i Ústavný súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 381/2019, ktorým rozhodoval inú ústavnú sťažnosť toho istého sťažovateľa v identickej veci

Pokiaľ ide o prvé dôvody ústavnej sťažnosti spočívajúce v nesprávnej aplikácii jednoduchého (podústavného) práva, tie taktiež považujem za nedôvodné. Základnou otázkou, ktorá tvorí jadro v prejednávanej veci, je, či možno poskytnúť súdnu ochranu neexistujúcemu právu s premietnutím na danú vec, t. j. či možno viesť exekúciu na základe rozhodcovského rozsudku, ktorého vzniku nepredchádzala platne uzatvorená rozhodcovská zmluva a doložka. Inými slovami povedané ešte konkrétnejšie na danú vec, či exekučný súd môže i po novele Exekučného poriadku zákonom č. 2/2017 Z. z. preskúmať platnosť rozhodcovskej doložky v nesporebitel'ských veciach so zreteľom k exekučnému konaniu. Exekučný súd v napadnutom uznesení vyslovil názor, že je to možné a je na to dokonca povinný. Totiž právo na súdnu ochranu musí byť zachované i protistrane. I táto druhá strana má právo na to, aby v rámci súdnej ochrany práv nebola poškodená. Ako sudca som uviedol, že toto oprávnenie vyplýva z povinnosti exekučného súdu povoliť exekúciu iba tam, kde existuje vykonateľný exekučný titul, pritom som sa odvolal na ustálenú judikatúru najvyšších súdnych autorít v samotnom uznesení (uvedených 9 rozhodnutí) v bode 24 odôvodnenia, v ktorých sa odkazuje na možnosť ex officio skúmať existenciu exekučného titulu, resp. ex officio prihliadať na paaky. Mám za to, že naopak zo strany sťažovateľa ide o účelové predkladanie určitých rozhodnutí všeobecných súdov SR i jedného rozhodnutia Ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 300/2018, na ktoré už nemožno prihliadnuť a to aj so zreteľom na neskoršiu rozhodovaciu činnosť i samotného Ústavného súdu SR.

... mám za to, že súd postupoval v súlade s ustálenou judikatúrou najvyšších súdnych autorít, ktoré zakotvujú princíp, že v exekučnom konaní vo vzťahu k exekučnému titulu je exekučný súd oprávnený a povinný preskúmať, či exekučný titul bol skutočne vydaný osobou, ktorá mala právomoc k vydaniu exekučného titulu a či tento exekučný titul je vykonateľný. Som toho názoru, že uvedený princíp je všeobecný a vzťahuje sa v rámci exekučného konania na všetky exekučné tituly teda aj na rozhodcovské rozsudky vydané podľa zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v platnom znení. Pri akceptácii opačného názoru by podľa mňa došlo k neúnosnej situácii, kedy by všetky exekučné tituly bolo možné z úradnej povinnosti preskúmať, avšak rozhodcovské rozsudky vydané

podľa zákona č. 244/2002 Z. z vôbec a ich prieskum by mal byť ponechaný procesnému súdu. Tým by došlo k nastoleniu neodôvodnenej nerovnováhy pri prieskume exekučných titulov a zvýhodneniu nespotrebitel'ských rozhodcovských rozsudkov, pričom exekučné tituly sú si v rámci ich posudzovania rovné.

Chcem uviesť, že som v právnych záveroch odôvodnenia napadnutého uznesenia odpovedal riadne a dostatočne na všetky námietky podané sťažovateľom opätovne zhrnuté v sťažnosti... Som toho názoru, že moje rozhodnutie a závery v ňom uvedené sú v súlade so zákonom a ďalšími na to nadväzujúcimi právnymi predpismi a neprekračujú ústavnoprávny rámec. Z celej ústavnej sťažnosti som sa nedozvedel, v čom je napadnuté uznesenie nezlučiteľné s Ústavou SR alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou a preto ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov je opodstatnená. Bez vymedzenia ústavnoprávnej roviny sťažnosti a vymedzenia v čom aplikácia práva v danej veci spôsobuje porušenie ústavných práv zostáva ústavná sťažnosť len v rovine obyčajného mimoriadneho opravného prostriedku proti rozhodnutiu všeobecného súdu. Inými slovami povedané ústavná sťažnosť v tejto časti nereflektuje vyššie uvedenú judikatúru Ústavného súdu SR týkajúcu sa nesprávnej aplikácie podústavného práva. V tejto súvislosti poukazujem na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 484/2018, II. ÚS 50/2019 i I. ÚS 389/2019, v ktorých ústavný súd skonštatoval, že „vo vzťahu k rozhodcovskému konaniu v nespotrebitel'skej veci je povinnosťou exekučného súdu ex offo skúmať a prihliadať na zistenú nulitu aktu, ktorá je bez akýchkoľvek pochybností následkom vydania rozhodnutia orgánom, ktorý nedisponuje právomocou na rozhodovanie veci a splnenie tejto povinnosti exekučným súdom nemožno považovať za postup, ktorý je nad rámec jeho právomoci.“ a „Sťažovateľom uvádzané skutočnosti nijako neindikujú také pochybenia exekučného súdu, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru.“

Nakoniec chcem poukázať na to, že v rovnakej veci, t. j. v identickej sťažnosti toho istého sťažovateľa proti identickému rozhodnutiu Okresného súdu Banská Bystrica už Ústavný súd SR rozhodol uznesením sp. zn. I. ÚS 381/2019 zo dňa 17.09.2018, na ktorého znenie poukazujem. Uvedeným uznesením Ústavný súd SR ústavnú sťažnosť [REDACTED]

██████████, so sídlom ██████████, ██████████, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Bartoš, s. r. o. ako zjavne neopodstatnenú odmietol.»

Okresný súd súhlasil s upustením od ústneho pojednávania o prijatej ústavnej sťažnosti.

12. Ústavný súd upovedomil o prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie zúčastnenú osobu – povinnú, zastúpenú advokátkou ██████████, ktorá sa k nej vyjadrila podaním doručeným ústavnému súdu 1. júna 2020. Vo svojom vyjadrení v prvom rade uviedla, že «na Okresnom súde Bratislava V. je na základe zúčastnenou osobou podanej žaloby na zrušenie rozhodcovského rozsudku zo dňa 2.11.2017 vedené konanie pod sp. zn. 29Cr/43/2017 proti rozhodcovskému rozsudku RD/154/2017 zo dňa 24.08.2017.

V rozhodcovskom rozsudku RD/154/2017 dňa 24.08.2017 je ako žalobca označené ██████████, zspo, ██████████, Sídlom: ██████████, Slovenská republika, Zapísaná v Registri záujmových združení právnických osôb, Osoba oprávnené konať v mene združenia: ██████████ (ďalej len ██████████). Zúčastnenej osobe nebolo do dnešného dňa oznámené postúpenie pohľadávky ani iný právny dôvod v zmene osoby v rozhodcovskom rozsudku... označenej ako žalobca.

V konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku a odklad vykonateľnosti, vedenom na Okresnom súde Bratislava V. pod sp. zn. 29Cr/43/2017 bolo dňa 21.08.2019 vydané uznesenie, sp. zn. 29Cr/43/2017 – 48, ktorým Okresný súd Bratislava V. rozhodol o odklade vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku sp. zn. RD/154/2017 vydaného dňa 24.08.2017..., a to až do právoplatného skončenia konania v predmetnej veci... Predmetné Uznesenie Okresného súdu Bratislava V., sp. zn. 29Cr/43/2017 – 48, zo dňa 21.08.2019 nadobudlo právoplatnosť dňa 18.10.2019 a vykonateľnosť dňa 2.10.2019.»

Ďalej uviedla, že z podanej ústavnej sťažnosti nevyplýva, že by sťažovateľka vyčerpala právne prostriedky, ktoré jej priznáva zákon na ochranu jej základných práv a slobôd.

Podľa názoru povinnej „Rozhodcovský rozsudok bol vydaný v rozpore s príslušnými právnymi predpismi a závažné procesné pochybenia rozhodcovského súdu v konaní mali vplyv na rozhodnutie o veci samej, teda trpí takými ťažkými vadami, ktoré mali za následok

jeho ničotnosť a ide o nulitné rozhodnutie a ako také nie je spôsobilé byť exekučným titulom...

Je nielen oprávnením ale povinnosťou exekučného súdu posudzovať listinu označenú ako exekučný titul, aby sa rôzne listiny vyhotovené v rozpore s právnym poriadkom SR, ktoré nie sú exekučnými titulmi napriek svojmu označeniu, nestali podkladom pre neoprávnený zásah do majetkových práv fyzickej alebo právnickej osoby. Listinu len označenú ako rozhodcovský rozsudok toto označenie nelegitimizuje pre zásah do majetkových práv fyzických alebo právnických osôb.

... napadnutý rozhodcovský rozsudok je nulitným rozhodnutím nakoľko nikdy nebola daná právomoc pre jeho vydanie, keďže nikdy nebola uzatvorená rozhodcovská zmluva a subjekt, ktorý sa označuje ako rozhodcovský súd nie je rozhodcovským súdom v súlade so zákonom. Dôvodom tohto tvrdenia je skutočnosť, že:

- o jednom nároku bolo rozhodnuté duplicitne v dvoch rozhodcovských rozsudkoch
- tvrdené Všeobecné zasielateľské podmienky [REDAKOVANÉ], ktoré obsahujú rozhodcovskú doložku neboli nikdy zúčastnenej osobe predložené, nie sú opatrené ani pečiatkou ani podpisom zúčastnenej osoby

- tvrdené Všeobecné zasielateľské podmienky [REDAKOVANÉ] boli vyhotovené dodatočne, a teda v žiadnom prípade nemohla zúčastnená osoba ani spoločnosť [REDAKOVANÉ] uzavrieť tvrdenú rozhodcovskú doložku, nakoľko obsahujú údaj, ktorý v čase vzniku pohľadávky neexistoval (Všeobecné zasielateľské podmienky... sú datované do roku 2012, pričom podnikateľský subjekt [REDAKOVANÉ] vznikol až v roku 2014)

- znenie rozhodcovskej doložky uvedené v Všeobecných zasielateľských podmienkach [REDAKOVANÉ] - [REDAKOVANÉ] je zámerne odlišné od znenia rozhodcovskej doložky citovanej v napadnutom rozsudku, ktorou rozhodcovský súd dôvodí svoju právomoc

- ak by sa vychádzalo zo znenia sfaľšovanej rozhodcovskej doložky, mal byť spor predložený stálemu rozhodcovskému súdu – Rozhodcovský Súd Royal Development (RSRD) zriadenému vybranou osobou, avšak v rozpore s uvedeným ako rozhodcovský súd je v rozhodcovskom rozsudku uvedený ad hoc rozhodca [REDAKOVANÉ].

- rozhodnutie vydané stálym rozhodcovským súdom – Rozhodcovský Súd Royal Development (RSRD) zriadenému vybranou osobou je nulitným rozhodnutím,

nakoľko zriaďovateľom stáleho rozhodcovského súdu so sídlom na území Slovenskej republiky môže byť len národný športový zväz alebo komora zriadená zákonom.“.

Súčasne poukázala na to, že „v predmetnej veci sa zúčastnená osoba obrátila aj na Ministerstvo spravodlivosti SR, ktoré ju v danej veci odkázalo na Okresný súd Bratislava V. s doplňujúcou informáciou, že obdobných podnetov od poškodených osôb evidujú v súvislosti s predmetným Rozhodcovským súdom viacero. Zároveň bola zúčastnená osoba Ministerstvom spravodlivosti SR ubezpečená, že ako nulitné rozhodnutie nie je Rozhodcovský rozsudok spôsobilým exekučným titulom. Informácie o namietanom postupe Rozhodcovského súdu boli viackrát aj medializované.“.

V závere podania navrhla ústavnej sťažnosti nevyhovieť a zaviazať sťažovateľku na náhradu trov právneho zastúpenia zúčastnenej osoby v rozsahu 100 %.

Z príloh vyjadrenia zúčastnenej osoby vyplýva, že Okresný súd Bratislava V v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku a odklad vykonateľnosti uznesením sp. zn. 29 Cr 43/2017 z 21. augusta 2019 odložil vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku sp. zn. RD/154/2017 vydaného 24. augusta 2017 do právoplatného skončenia konania v predmetnej veci.

13. K vyjadreniu okresného súdu zaujal na základe výzvy ústavného súdu stanovisko právny zástupca sťažovateľky, ktorý vo svojom podaní doručenom ústavnému súdu 17. júna 2020 zotrval na svojich sťažnostných námietkach a upriamil pozornosť na podstatné časti ostatného nálezu ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 22/2020 z 13. mája 2020 vydaného vo veci sťažovateľky. Vo svojom stanovisku ďalej zdôraznil:

«Dôvody, pre ktoré Okresný súd Banská Bystrica v konaní sp. zn. 43Ek/1206/2018 zamietol návrh na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu nespotrebitel'ského rozhodcovského rozsudku sp. zn. RD/154/2017, sa dajú sformulovať nasledovne:

- *„Exekučný súd je nielen oprávnený, ale je povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého konania a skutočnosť či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy (doložky) a teda, či oprávneným predložený rozhodcovský rozsudok vydal rozhodca s právomocou prejednať a rozhodnúť daný spor.“*

- *Uvedené tvrdenie exekučného súdu pritom nemá žiadnu oporu v žiadnom ustanovení zákona č. 233/1995 Zb. Exekučnom poriadku a ani v zákone č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní.*

- *Zákonodarca pritom s účinnosťou od 01.01.2015 zrušil ustanovenie § 45 zákona č. 244/2002 Z. z., podľa ktorého mal aj exekučný súd právo pri povoľovaní exekúcie robiť prieskum rozhodcovského konania v rozsahu § 40 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. Priamo v zákonnej norme je pritom uvedený text „Zrušené zákonom č. 336/2014 Z. z. s účinnosťou od 1. januára 2015.“ Sťažovateľovi nie je zrejmé, čo v tomto texte nebolo Okresnému súdu Banská Bystrica jasné.*

- *V Exekučnom poriadku v znení platnom od 01.01.2015 do 31.04.2017 ani v novele platnej od 01.04.2017 nie je jediná veta o akomkoľvek práve exekučného súdu preskúmať nespotrebitel'ské rozhodcovské rozhodnutia.*

- *Je nesporné, že zákonodarca si s účinnosťou od 01.01.2015 želal ako jediný spôsob preskúmavania nespotrebitel'ského rozhodcovského konania podanie námietky – žaloby kauzálne príslušnému súdu podľa § 28 Civilného sporového poriadku. Iba účastníci rozhodcovského konania z vlastnej iniciatívy majú právo podať na kauzálne príslušný súd v zákonom stanovenej lehote námietku – žalobu podľa § 9 ods. 5, § 21 ods. 4, § 22d a § 40 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z.*

- *Nevyužitie uvedených možností spôsobuje stratu napádať rozhodcovské konanie aj pred exekučným súdom. Toto je základná nosná myšlienka, ktorú zákonodarca aplikoval od 01.01.2015 do zákona č. 244/2002 Z. z.*

- *V žiadnom prípade nebola predstava zákonodarcu, aby exekučný súd a to dokonca aj bez návrhu povinného, sám od seba vykonával akékoľvek meritórne prieskumy nespotrebitel'ského rozhodcovského konania a svojvoľne nahrádzal zákonného sudcu definovaného v ustanovení § 28 CSP. Ved' predseda sudca exekučného súdu nie je zákonným sudcom voči rozhodcovským rozhodnutiam, a preto nemôže posudzovať nespotrebitel'ské rozhodcovské konanie.*

- *„Rozhodcovský súd nemôže konať a rozhodovať voči štatutárovi spoločnosti dlžníka o náhradu škody podľa § 135a ods. 5 alebo § 194 ods. 9 Obchodného zákonníka ako inú zmenu v osobe dlžníka vo vzťahu na ktorý platí rozhodcovská zmluva podľa § 3 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z.“*

- *Toto tvrdenie exekučného súdu je nesprávne.*

- *Sťažovateľ k svojej ústavnej sťažnosti priložil Nález Ústavného súdu SR sp. zn. 300/2018-54 z 05.09.2018. V tomto prejednávacom prípade sa jednalo o totožný právny spor – povoľovanie exekúcie voči konateľovi spoločnosti dlžníka, rovnaký, ako je aktuálny problém sťažovateľa. Skutočnosť, že rozhodcovský súd konal a rozhodoval voči konateľovi spoločnosti dlžníka podľa § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka pri aplikácii § 3 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z., nekritizoval ani Ústavný súd SR, ani následne Krajský súd v Trenčíne.*

- *Sťažovateľ ďalej prikladá ako nový dôkaz uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 398/2019-16 z 17.12.2019 v ktorom Ústavný súd SR posudzoval ústavnú sťažnosť konateľa spoločnosti dlžníka, ktorý bol zaviazaný rozhodcovským súdom na náhradu škody podľa § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka pri aplikácii § 3 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. Ústavný súd SR túto sťažnosť odmietol ako zjavne nepodstatnú. Skutočnosť, že rozhodcovský súd konal a rozhodoval voči štatutárovi spoločnosti dlžníka, Ústavný súd SR nekritizoval. V tomto konkrétnom prípade exekučný Okresný súd Banská Bystrica vydal poverenie na vykonanie exekúcie. Povinný podal návrh na zastavenie exekúcie. Tento návrh bol zamietnutý vyšším súdnym úradníkom uznesením sp. zn. 7Ek/1308/2018 z 16.01.2019. Povinný podal voči tomuto rozhodnutiu sťažnosť. Túto zamietol sudca uznesením sp. zn. 7Ek/1308/2018 z 21.03.2019. Sudca exekučného súdu jednoznačne v odôvodnení uznesenia uviedol, že „Nevyužitie postupu (podľa zákona č. 244/2002 Z. z.) v iných, než spotrebiteľských veciach, znamená stratu možnosti skúmať a spochybňovať rozhodcovskú zmluvu a tým aj právomoc rozhodcovského súdu v exekučnom konaní, pretože inak by tieto ustanovenia strácali svoj zmysel – boli by nadbytočné.“ Ide o vzájomné a kompatibilné súdne rozhodnutia exekučného Okresného súdu Banská Bystrica a Ústavného súdu SR, ktoré potvrdzujú, že rozhodcovský súd mal právomoc konať a rozhodovať voči štatutárovi spoločnosti dlžníka o náhradu škody a takýto rozhodcovský rozsudok je nepochybný exekučný titul.*

- *Uvedené rozhodnutia exekučného Okresného súdu Banská Bystrica a tiež rozhodnutie Ústavného súdu SR jasne a nepochybniteľne preukazuje, že ten istý exekučný súd vo veci sťažovateľa, t. j. vo veci napadnutého uznesenia Okresného súdu Banská*

Bystrica sp. zn. 43Ek/1206/2018 z 04.06.2019 rozhodol nesprávne, reštriktívne, arbitrárne a porušil ústavné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie.

23. Sťažovateľ musí pripomenúť aj text samotnej rozhodcovskej doložky v rozhodcovskom konaní sp. zn. RD/154/2017 „Všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy, vrátane sporov o jej platnosť, výklad, alebo zrušenie, vznik iného právneho stavu, vrátane situácie uplatnenia náhrady škody voči štatutárovi spoločnosti podľa Obchodného zákonníka budú predložené (rozhodované rozhodcovským súdom) ad hoc rozhodcom [redacted] podľa dohody zmluvných strán o spôsobe ustanovenia rozhodcu (Zákona č. 244/2002 Z. z. § 6 ods. 1 a 3, § 8 ods. 1). Výber rozhodcu je ponechaný na žalobcovi, alebo vybranej právnickej osobe. Rozhodcovské konanie bude prebiehať podľa Rozhodcovských pravidiel - ad hoc rozhodcov (vrátane stanovenia rozhodcovských poplatkov a postupu v rozhodcovskom konaní), ktoré sú dostupné na stránke www.royaldevelopment.sk. Strany sa podrobia rozhodnutiu príslušného rozhodcu. Jeho rozhodnutie bude pre strany záväzné a nemenné. Doručovacia adresa na podanie žaloby je:

[redacted]“

Je nesporné, že priamo v rozhodcovskej doložke bol uvedený jej aplikačný rozsah aj na „štatutára spoločnosti dlžníka“. Tento nesporný fakt ale Okresný súd Banská Bystrica ignoroval.

... sťažovateľ dodáva, že „nearbitrovateľnými“ rozhodcovskými konaniami sú konania uvedené v § 1 ods. 3 a ods. 4 zákona č. 244/2002 Z. z., ktoré sú vylúčené z rozhodovania rozhodcovskými súdmi. Nejedná sa o posudzovanie existencie rozhodcovskej zmluvy, ale o posudzovanie predmetu rozhodcovského konania.

Sťažovateľ ešte dodáva, že pojem „rozpor s verejným poriadkom“ je presne definovaný v dôvodovej správe k § 40 zákona č. 244/2002 Z. z.: „Zrušenie pre rozpor s verejným poriadkom bude adekvátnym prostriedkom nápravy v prípade, keď rozhodcovské rozhodnutie bolo ovplyvnené trestným činom rozhodcu, znalca alebo svedka alebo keď tomu bránila prekážka rozhodnutej veci. Procesné pochybenia rozhodcovského súdu v konaní budú môcť byť dôvodom pre zrušenie, len ak mohli mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej.“ Nejedná sa o posudzovanie existencie rozhodcovskej zmluvy, ale iba o posudzovanie ovplyvnenia rozhodcovského konania trestným činom. Exekučný Okresný

súd Banská Bystrica si veľmi často zamieňa pojem „rozpor s verejným poriadkom“ s akýmkoľvek „porušením“ všeobecných predpisov, čo je ale výklad tohto pojmu nesprávny.

Novelou zákona č. 244/2002 Z. z. v znení platnom od 01.01.2015 sa oddelila nespotrebitel'ská arbitráž od spotrebitel'skej arbitráže. Procesy spotrebitel'skej arbitráže sa ustanovili do zákona č. 335/2014 Z. z., čím prišlo k principiálnemu oddeleniu týchto dvoch druhov arbitráže. Zároveň prišlo k zásadným procesným zmenám pri aplikácii zákona č. 244/2002 Z. z. a to aj v kontexte Exekučného poriadku. V princípe ale exekučný Okresný súd Banská Bystrica túto zásadnú zmenu právnej normy dodnes neakceptoval. Naďalej reálne rovnako posudzuje spotrebitel'ské rozhodcovské rozhodnutia a nespotrebitel'ské rozhodcovské rozhodnutia. Nerobí medzi nimi žiaden rozdiel, čím hrubo porušuje istotu právneho prostredia a reálne neguje kogentné texty platných právnych noriem. Ide o absurdný stav, keď všeobecný súd odmieta akceptovať text platnej právnej normy.

Sťažovateľ ako oprávnený v exekučnom konaní podal exekučnému Okresnému súdu Banská Bystrica návrh na vykonanie exekúcie na základe nespotrebitel'ského rozhodcovského rozsudku sp. zn. RD/154/2017 zo dňa 24.08.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 17.09.2017. Sťažovateľ pri svojom návrhu na vykonanie exekúcie postupoval v súlade s § 35 a § 44 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. Návrh na vykonanie exekúcie sťažovateľa bol plne v súlade s § 45 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Exekučný titul sťažovateľa nie je zrušený, ani nie je odložená jeho vykonateľnosť. Exekučný súd bez toho, aby po vzniku exekučného titulu nastali nejaké nové okolnosti, rozhodol, že exekúcia sťažovateľa je neprípustná a zamietol návrh na vykonanie exekúcie. Takýto postup exekučného súdu považuje sťažovateľ za nezákonný a reštriktívny v rozpore s Ústavou SR, zákonom č. 244/2002 Z. z., Exekučným poriadkom a zaužívanou súdnou praxou.

Exekučný Okresný súd Banská Bystrica porušil ústavné práva sťažovateľa tým, že sa svojvoľne odklonil od platného znenia zákona č. 244/2002 Z. z. a platného znenia Exekučného poriadku. Svojvoľne vykonal meritórny prieskum exekučného titulu v exekučnom konaní a skúmal právomoc rozhodcovského súdu v nespotrebitel'skom rozhodcovskom rozsudku, čím exekučný súd prekročil svoju právomoc, nakoľko k tomu nie je súdom príslušným a takýto prieskum vykonal nezákonný sudca.

Za súčasného právneho stavu je jedinou možnosťou na napádanie nespotrebitel'ského

rozhodcovského konania vedeného podľa zákona č. 244/2002 Z. z. iba podanie námietky – žaloby podľa § 9 ods. 5, § 21 ods. 4, § 22 d, § 40 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. a to výlučne v hmotnoprávnej lehote uvedenej v zákone a iba na kauzálne príslušný súd podľa § 28 Civilného sporového poriadku. Rozhodcovské rozhodnutie, ktoré nebolo právoplatne zrušené, alebo zmenené kauzálne príslušným súdom, má rovnaké účinky ako právoplatné rozhodnutie všeobecného súdu. Preto exekučný súd nemá právo vyhlásiť, že rozhodcovské rozhodnutie, ktoré nebolo zrušené kauzálne príslušným súdom je nulitné alebo dokonca ho nazvať paktom. Zákon č. 244/2002 Z. z. v znení platnom od 01.01.2015 v žiadnom svojom ustanovení neumožňuje exekučnému súdu preskúmavať nespotrebitel'ské rozhodcovské konanie ani posudzovať právomoc rozhodcovského súdu a existenciu rozhodcovskej zmluvy. Zákon č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok v znení platnom od 01.01.2015 resp. od 01.04.2017 v žiadnom svojom ustanovení neumožňuje exekučnému súdu preskúmať nespotrebitel'ské rozhodcovské konanie ani posudzovať právomoc rozhodcovského súdu a existenciu rozhodcovskej zmluvy ani iným spôsobom brániť exekúciu.»

Sťažovateľka súhlasila s upustením od verejného ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.

14. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania v danej veci, pretože po oboznámení sa s vyjadreniami účastníkov konania dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

15. Vec sťažovateľky bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Martinovi Vernarskému. V zmysle čl. II bodov 3 a 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2021 do 31. decembra 2021 je na konanie vo veci príslušný tretí senát ústavného súdu v zložení Robert Šorl (predseda senátu) a sudcovia Peter Straka a Martin Vernarský.

II.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

16. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

17. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

18. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

19. V súvislosti s tým ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02,

I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

20. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietačka porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením, ktorým okresný súd zamietol jej sťažnosť proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na vykonanie exekúcie.

21. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

22. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

23. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúma, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k obom označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

24. Článok 46 ods. 1 ústavy je vyjadrením základného práva domáhať sa súdnej ochrany. Tento článok ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany,

a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu. Zároveň v zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy sa možno domáhať práv podľa čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú, avšak v súlade s čl. 152 ods. 4 ústavy musí byť výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov v súlade s ústavou, a súčasne v zmysle čl. 154c ods. 1 ústavy majú príslušné medzinárodné zmluvy vrátane dohovoru prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd (I. ÚS 22/03).

25. Nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02) súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

26. Právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú. Takto vymedzený obsah základného práva na súdnu ochranu sa uplatňuje aj v nútenom výkone súdneho a iného rozhodnutia. Aj vo výkone rozhodnutia alebo v súdnej exekúcii sa musí zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, ak splní predpoklady ustanovené zákonom (napr. II. ÚS 37/2011).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

27. V okolnostiach posudzovaného prípadu okresný súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že zamietol sťažnosť sťažovateľky v postavení oprávnenej proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 43 Ek 1206/2018 z 21. septembra 2018 vydanému vyšším súdnym úradníkom, ktorým bol návrh sťažovateľky na vykonanie exekúcie zamietnutý z dôvodu, že rozhodcovský rozsudok predložený v exekučnom konaní ako exekučný titul bol vydaný v rozpore so zákonom o rozhodcovskom konaní, pretože ho vydal orgán, ktorý nemal právomoc spor prejednať a rozhodnúť. Okresný súd ho považoval za rozhodnutie ničotné,

nevyvolávajúce žiadne právne účinky, na ktorý nemožno prihliadať. Z tohto dôvodu okresný súd konštatoval rozpor exekučného titulu s ustanovením § 45 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, na základe čoho návrh na vykonanie exekúcie v zmysle § 53 ods. 3 písm. a) Exekučného poriadku zamietol.

28. *V odôvodnení napadnutého uznesenia sa okresný súd stotožnil s dôvodmi rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka a ďalej predovšetkým uviedol:*

„... Ak exekučný súd skúma platnosť rozhodcovskej doložky, preskúmava formálnu stránku vykonateľnosti exekučného titulu, teda či exekučný titul vydal orgán na to oprávnený rovnako, ako by to skúmal v prípade iných exekučných titulov uvedených v § 45 Exekučného poriadku. Predpokladom zákonného vedenia exekúcie je existencia rozhodnutia (exekučného titulu) vykonateľného tak po materiálnej, ako aj po formálnej stránke. Ak bolo rozhodnutie vydané organom na to nepríslušným, takéto rozhodnutie je nulitným aktom, ktorý v exekučnom konaní nie je možné vykonať. Nulitný akt nikoho nezaväzuje a hľadá sa naň, akoby neexistoval (porovnaj napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 MCdo 20/2008 zo dňa 22.04.2009). Predpokladom existencie právomoci rozhodcovského súdu (rozhodcu) vec prejednať a rozhodnúť je platné uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami... Exekučný súd má v zmysle § 53 ods. 3 písm. a) Exekučného poriadku povinnosť zisťovať súlad exekučného titulu s Exekučným poriadkom, a teda okrem iného aj to, či je exekučný titul podľa § 45 Exekučného poriadku vykonateľný. Súd pri tomto zisťovaní posudzuje nielen to, či rozhodcovská zmluva bola medzi zmluvnými stranami uzavretá, ale aj to, či bola uzavretá platne. Iba platná rozhodcovská zmluva môže totiž založiť právomoc rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť (porovnaj napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 135/2012 zo dňa 05.12.2012).

... Povinný ako fyzická osoba konajúca vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť nijakým spôsobom nebol v zmluvnom vzťahu s oprávneným, ani jeho právnym predchodcom, keď v zmluvnom vzťahu konal ako konateľ spoločnosti, teda v mene právnickej osoby, ktorú úkony jej konateľa aj zaväzovali. Povinný nie je právnym nástupcom právnickej osoby, ktorá bola účastníkom právneho vzťahu s právnym predchodcom oprávneného, ani oprávneným. Preto sa na nich nevzťahuje rozhodcovská

doložka citovaná rozhodcom v odôvodnení rozhodcovského rozhodnutia. Za inú zmenu v osobe dlžníka nemožno považovať s poukazom na § 135a ods. 2 Obchodného zákonníka štatutárny orgán dlžníka titulom zodpovednosti za spôsobenú škodu. Súd pritom nespochybňuje nárok veriteľa podľa § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka, ale je potrebné zdôrazniť, že v takom prípade veriteľ uplatňuje nárok spoločnosti na náhradu škody voči jej konateľovi. Teda za splnenia základných zákonných predpokladov v zmysle § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka (a predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu - porušenie povinnosti konateľa, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nimi) mohol oprávnený ako právny nástupca veriteľa žalobou uplatňovať nárok na náhradu škody voči jej konateľovi vo svojom vlastnom mene a na vlastný účet, avšak kvantitatívne obmedzenej vo výške svojej pohľadávky s príslušenstvom. Za inú zmenu v osobe dlžníka tak ako to má na mysli ustanovenie § 3 ods. 2 ZoRK nemožno považovať zodpovednostný vzťah konateľa voči spoločnosti, v ktorej je konateľom, nakoľko tu ide o iné subjekty zodpovednostného vzťahu, ale aj o iný obsah záväzku (náhrada škody). Na uvedenom nič nemení ani to, že veriteľ (oprávnený) môže uvedený nárok na náhradu škody uplatňovať vo vlastnom mene a na vlastný účet. K možnosti považovať rozhodcovskú zmluvu za písomne uzavretú aj vtedy, ak je jej existencia tvrdená v žalobe a žalovaný v žalobnej odpovedi doručenej rozhodcovskému súdu jej existenciu nenamietne, exekučný súd uvádza, že podmienky § 4 ods. 7 ZoRK splnené neboli, keď žalobná odpoveď povinného nebola rozhodcovskému súdu doručená. Pokiaľ niet žalobnej odpovede, nie je možné považovať podmienky uvedené v § 4 ods. 7 ZoRK za splnené. Zo žiadneho ustanovenia ZoRK nemožno vyvodiť, že by pasivita a nečinnosť žalovaného v rozhodcovskom konaní mala za následok podrobenie sa právomoci rozhodcu. Pri otázke právneho významu nečinnosti, resp. mlčania sa vychádza zo zásady, že nečinnosť alebo mlčanie samé o sebe nie je možné nikdy považovať za prejav vôle. Neplatí zásada, že kto mlčí, ten prisvedčuje, resp. súhlasí (pozri napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 233/2008 zo dňa 26.05.2009).

... Nakoniec k tvrdeniu oprávneného, že exekučný súd nemá právomoc posudzovať exekučný titul súd uvádza, že exekučný súd je oprávnený pri každom exekučnom titule skúmať jeho formálnu a materiálnu vykonateľnosť, pričom formálnou stránkou vykonateľnosti je aj skúmanie, či exekučný titul vydal orgán na to oprávnený. Pokiaľ exekučný súd preskúmava platnosť rozhodcovskej zmluvy (doložky) preskúmava formálnu

stránku vykonateľnosti oprávneným predloženého exekučného titulu. Preskúmanie formálnej a materiálnej stránky vykonateľnosti exekučného titulu exekučným súdom je prijímané bez výhrad aj rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, pozri napríklad uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky: č. k. III. ÚS 86/2010-19 zo dňa 18.02.2010; č. k. II. ÚS 545/2010-15 zo dňa 09. 12. 2010; č. k. III. ÚS 125/2011-17 zo dňa 29.03.2011; č. k. I. ÚS 456/2011-19 zo dňa 23. 11. 2011; č. k. I. ÚS 379/2012-19 zo dňa 22.08.2012 a uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 164/96 zo dňa 27.01.1997; sp. zn. 3 MCdo 20/2008 zo dňa 22.04.2009; sp. zn. 5 Cdo 109/2010 zo dňa 13.09.2010; sp. zn. 4 Cdo 11/2011 zo dňa 23.06.2011; sp. zn. 1 MCdo 15/2012 zo dňa 22.05.2013.“

29. Podľa § 45 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku exekučným titulom na účely tohto zákona je aj vykonateľné rozhodnutie vydané v rozhodcovskom konaní vrátane zmieru v ňom schváleného.

30. Podľa § 53 ods. 3 písm. a) Exekučného poriadku súd návrh na vykonanie exekúcie zamietne, ak zistí rozpor návrhu alebo exekučného titulu s týmto zákonom.

31. Podľa § 21 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní rozhodcovský súd je oprávnený rozhodnúť o svojej právomoci vrátane námietok týkajúcich sa existencie alebo platnosti rozhodcovskej zmluvy. Ak dospeje k záveru, že nemá právomoc rozhodovať vo veci samej, uznesením rozhodcovské konanie zastaví.

32. Podľa § 21 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní účastník rozhodcovského konania, ktorý chce uplatniť námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy, môže tak urobiť v rozhodcovskom konaní najneskôr pri prvom úkone vo veci samej. Toto časové obmedzenie neplatí pre námietku neplatnosti rozhodcovskej zmluvy zakladajúcej sa na tom, že o veci nemožno rozhodovať v rozhodcovskom konaní, alebo, že vo veci má byť rozhodované podľa osobitného zákona; túto námietku možno uplatniť až do skončenia ústneho pojednávania, pri písomnom konaní až do vydania rozhodcovského rozsudku. Námietku, že sporná otázka prekračuje právomoc rozhodcovského súdu, musí účastník

rozhodcovského konania uplatniť najneskôr vtedy, keď sa počas rozhodcovského konania o tejto otázke dozvie.

33. Podľa § 21 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní ak rozhodcovský súd rozhodne, že má právomoc rozhodovať, rozhodne o námietke podľa odseku 2 rozhodcovským uznesením alebo, ak sa účastníci nedohodli inak v rozhodcovskom rozsudku. Ak rozhodcovský súd rozhodne rozhodcovským uznesením, že má právomoc rozhodovať, účastník rozhodcovského konania, ktorý námietku podal, môže do 30 dní po doručení predbežného rozhodnutia podať návrh na súd, aby o námietke rozhodol. Proti rozhodnutiu súdu o zamietnutí námietky nie je prípustný opravný prostriedok. Rozhodcovský súd môže počas rozhodovania o námietke pokračovať v rozhodcovskom konaní a vydať rozhodcovský rozsudok.

34. Podľa § 40 ods. 1 písm. a) bodu 1 zákona o rozhodcovskom konaní tuzemský rozhodcovský rozsudok môže byť zrušený príslušným súdom len na základe žaloby účastníka rozhodcovského konania podanej proti druhému účastníkovi rozhodcovského konania, ak účastník rozhodcovského konania preukáže, že nemal spôsobilosť uzavrieť rozhodcovskú zmluvu, rozhodcovská zmluva nebola uzavretá v súlade s právnym poriadkom, podľa ktorého sa na základe dohody zmluvných strán mala rozhodcovská zmluva uzavrieť, alebo že takáto dohoda nebola uzavretá, podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

35. Podľa § 43 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z dôvodov neplatnosti rozhodcovskej zmluvy alebo nemožnosti riešiť predmet sporu v rozhodcovskom konaní, pokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe.

36. Sťažovateľka považuje napadnuté uznesenie za arbitrárne a svojvoľné z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti, nesprávneho právneho posúdenia veci a prekročenia právomoci exekučného súdu pri posudzovaní existencie rozhodcovskej zmluvy. Podstatou sťažnostnej argumentácie je tvrdenie sťažovateľky, že exekučný súd v prípade, ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok vydaný v nespotrebitel'skej veci, nemôže preskúmať

v exekučnom konaní právomoc rozhodcovského súdu, teda ani skúmať existenciu, resp. platnosť rozhodcovskej zmluvy (doložky). Okresný súd v napadnutom uznesení tento právny názor nerešpektoval, čo malo za následok porušenie jej označených práv.

37. Všeobecný súd musí vykladať a používať ustanovenia na vec sa vzťahujúcich zákonných predpisov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno toto ani iné základné práva obmedziť spôsobom zasahujúcim do ich podstaty a zmyslu. Z tohto hľadiska musí všeobecný súd pri výklade a aplikácii príslušných právnych predpisov prihliadať na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania (obdobne napr. III. ÚS 271/05, III. ÚS 78/07). Princíp spravodlivosti a požiadavka materiálnej ochrany práv sú totiž v rámci koncepcie materiálneho právneho štátu podstatnými a neopomenuteľnými atribútmi právnej ochrany (predovšetkým súdnej).

38. Dňa 1. januára 2015 nadobudol účinnosť zákon č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní“). Oddelením zákonnej úpravy nespotebiteľského a spotrebiteľského rozhodcovského konania, ku ktorému došlo zákonom o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, sa markantným spôsobom zvýraznil rozdiel oboch týchto konaní spočívajúci predovšetkým vo zvýšenej ochrane spotrebiteľa ako „slabšej strany“ v rámci zmluvného vzťahu a nadväzujúceho rozhodcovského konania.

39. V okolnostiach danej veci je podľa názoru ústavného súdu nevyhnutné poukázať na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 300/2018 z 5. septembra 2018, podľa ktorého pokiaľ sa rozhodcovské konanie týka sporu z iného než spotrebiteľského právneho vzťahu, ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní, ktoré umožňujú účastníkovi tohto konania, aby namietal nedostatok právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy (§ 21 ods. 2) a aby sa žalobou podanou na príslušnom súde domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku pre neplatnosť rozhodcovskej zmluvy, vylučujú skúmanie právomoci rozhodcovského súdu v exekučnom konaní. V týchto ustanoveniach sa totiž premieta klasická rímska právna zásada (princíp) „vigilantibus iura scripta sunt“

(„práva patria bdelym“ alebo „nech si každý stráži svoje práva“, alebo „zákony sú písané pre bdelych“). Nevyužitie postupu podľa týchto ustanovení v iných než spotrebiteľských veciach znamená stratu možnosti skúmať a spochybňovať rozhodcovskú zmluvu, a tým aj právomoc rozhodcovského súdu v rozhodcovskom konaní, pretože inak by tieto ustanovenia strácali svoj zmysel – boli by nadbytočné. Berúc do úvahy dôvody prejednáwanej ústavnej sťažnosti, ústavný súd taktiež konštatuje, že závery o vylúčení skúmania právomoci rozhodcovského súdu v exekučnom konaní sa v prípade, ak ide o spor z iného než spotrebiteľského právneho vzťahu, zjavne vzťahujú a primerane použijú aj na možnosť exekučného súdu v rámci svojej pôsobnosti preskúmať uplatnenie rozhodcovskej doložky z hľadiska toho, či pokrýva aj nárok podľa § 135a Obchodného zákonníka.

40. S poukazom na uvedené právne závery ústavný súd konštatuje, že v inom ako spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní exekučný súd nie je oprávnený skúmať právomoc rozhodcovského súdu z dôvodu neplatnosti, resp. neexistencie rozhodcovskej doložky, resp. zmluvy, keďže na uplatnenie takejto námietky existujú v zmysle zákona o rozhodcovskom konaní iné inštitúty (námietka nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy podľa § 21 zákona o rozhodcovskom konaní, resp. podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 zákona o rozhodcovskom konaní). Možnosť uplatniť námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu, ako aj možnosť podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku v nespotebiteľských veciach vylučujú skúmanie právomoci rozhodcovského súdu v exekučnom konaní, pričom nevyužitie postupu podľa týchto ustanovení v iných než spotrebiteľských veciach znamená stratu možnosti skúmať a spochybňovať rozhodcovskú zmluvu, a tým aj právomoc rozhodcovského súdu v exekučnom konaní.

41. Ústavný súd zastáva názor, že nosné právne názory vyslovené v jeho náleze sp. zn. II. ÚS 300/2018 sú naďalej uplatniteľné aj pri posudzovaní prípadov, na ktoré sa s účinnosťou od 1. apríla 2017 vzťahuje novela Exekučného poriadku (zákon č. 2/2017 Z. z.).

42. Pokiaľ okresný súd vo svojom stanovisku poukazoval na iné rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 381/2019 zo 17. septembra 2018 prijaté vo veci sťažovateľky, zo skutkových okolností tejto veci vyplýva, že posudzované rozhodnutie všeobecného súdu sa týkalo rozhodovania rozhodcovského súdu o žalobe smerujúcej proti konateľovi dlžníka podľa § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka, avšak v situácii, keď veriteľ nemal svoju pohľadávku proti dlžníkovi priznanú skorším rozhodcovským rozsudkom. V označenom rozhodnutí preto nebola predmetom posúdenia ústavného súdu identická vec sťažovateľky. Ani skutkové okolnosti ďalších okresným súdom uvádzaných rozhodnutí ústavného súdu nie sú zhodné, keďže vo veci sp. zn. II. ÚS 50/2019 bolo rozhodcovské konanie vedené proti konateľovi dlžníka po vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka a vo veci sp. zn. IV. ÚS 484/2018 existencia rozhodcovskej zmluvy bola odvodzovaná od jednostranného vyhlásenia, resp. nečinnosti žalovaného v priebehu rozhodcovského konania, o ktorom žalovaný nemal vedomosť. Pre úplnosť ústavný súd uvádza, že rozhodnutie sp. zn. I. ÚS 389/2019 nemá s prípadom sťažovateľky žiadnu súvislosť, keďže predmetom posúdenia v tejto veci bolo rozhodnutie o kasačnej sťažnosti.

43. Vzhľadom na to, že okresný súd napadnutým uznesením zamietol sťažnosť sťažovateľky (v postavení oprávnenej) proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 43 Ek 1206/2018 z 21. septembra 2018 vydanému vyšším súdnym úradníkom, ktorým bol návrh sťažovateľky na vykonanie exekúcie zamietnutý z dôvodu, že rozhodcovský rozsudok vydaný v inom ako spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní ako exekučný titul nespĺňa náležitosti vykonateľného rozhodnutia, pretože ho vydal orgán, ktorý nemal právomoc vec prejednať a rozhodnúť, odoprel sťažovateľke poskytnúť ochranu jej základnému právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež jej právu na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo bolo dôvodom na vyslovenie ich porušenia (bod 1 výroku nálezu).

44. Ústavný súd v súvislosti so zistením, že rozhodnutím kauzálnе príslušného súdu došlo k odkladu vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku, pre úplnosť uvádza, že rozhodnutie o odklade vykonateľnosti exekučného titulu je v zmysle § 61h ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku dôvodom na odklad exekúcie.

45. Ústavný súd neopomenul, že sťažovateľka navrhla vysloviť porušenie jej označených práv nielen uznesením okresného súdu o jej sťažnosti podanej podľa § 239 a nasl. Civilného sporového poriadku, ale aj postupom okresného súdu v tomto konaní. Povaha jej sťažnostných dôvodov, ktorými je ústavný súd podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný, však nekorešponduje s takto formulovaným sťažnostným petitom, pretože rozhodujúce námietky smerujú voči uzneseniu okresného súdu. Postup okresného súdu je síce zahrnutý v návrhu na rozhodnutie vo veci samej, sťažovateľka však v ústavnej sťažnosti neuviedla žiadne dôvody atakujúce špecificky postup okresného súdu v žalovanom konaní. Preto v tejto časti ústavný súd ústavnej sťažnosti sťažovateľky nevyhoviel (bod 4 výroku nálezu).

46. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti navrhla aj zrušenie napadnutého uznesenia a vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie.

47. Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

48. Podľa § 133 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

49. Keďže na uvedenom skutkovom základe ústavný súd rozhodol, že napadnutým uznesením okresného súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a jemu zodpovedajúceho § 133 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu).

50. Podľa § 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd zruší právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom ústavného súdu.

51. Podľa § 134 ods. 2 zákona o ústavnom súde ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je viazaný rozhodnutím ústavného súdu podľa § 133 ods. 3 písm. a) až d); toto rozhodnutie ústavného súdu je vykonateľné doručením.

52. Po vrátení veci na ďalšie konanie bude úlohou okresného súdu, riadiac sa právnymi názormi ústavného súdu vyslovenými v tomto náleze (§ 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde), opätovne rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľky vo veci jej návrhu na vykonanie exekúcie, rešpektujúc pritom obsah a zmysel práv, ktorých porušenie bolo ústavným súdom zistené.

IV.

Trovy konania

53. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

54. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti požiadala o priznanie náhrady trov konania, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom a ktoré vyčíslila v sume 415,51 eur za 2 úkony právnej služby (prevzatie právneho zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, ústavná sťažnosť) vrátane dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“). Za stanovisko k vyjadreniu okresného súdu si sťažovateľka uplatnila sumu 225,14 eur vrátane DPH.

55. Ústavný súd pri vyčíslení náhrady trov konania vychádzal z § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) a podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde uložil okresnému súdu povinnosť uhradiť sťažovateľke trovy konania v celkovej sume 640,65 eur, pozostávajúce z dvoch úkonov právnej služby vykonaných v roku 2019 (príprava a prevzatie veci, písomné vyhotovenie

sťažnosti) v hodnote po 163,33 eur vrátane dvoch režijných paušálov v hodnote po 9,80 eur, a z jedného úkonu právnej služby vykonaného v roku 2020 (stanovisko k vyjadreniu okresného súdu) v hodnote 177 eur spolu s režijným paušálom 10,62 eur vrátane 20 % DPH.

56. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet advokátskej kancelárie (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (bod 3 výroku nálezu).

57. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. marca 2021

Robert Šorl
predseda senátu